

РЕШЕНИЕ

№ 221

гр. София, 10.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 12.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **10946** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.215, ал.1 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/. Образувано е по жалба на Теменужка М. Л. срещу Заповед № РЛЦ19-РА-066/12.08.2019г. на главния архитект на Район „Л.“-СО, с която на основание чл.144, ал.3 и чл.146 във вр. с чл.149, ал.1 и чл.153, ал.11 и чл.214, т.1 ЗУТ във вр. с чл.21 и чл.59, ал.1 и ал.2 АПК е отказано разглеждането на подаденото от жалбоподателката заявление с вх.№ РЛЦ16-АП00-167-[31]/09.04.2019г. за одобряване на технически проекти за строеж „Жилищна сграда с търговска част“ в УПИ III-458, кв.34, м.“В. – ВЕЦ С.“, поради липса на действащо /валидно/ разрешение за строеж в идейна фаза.

Жалбоподателката моли да бъде прогласена нищожността на оспорената заповед поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона, при условията на евентуалност – да бъде отменена изцяло като незаконосъобразна. Твърди се, че в обжалваната заповед ответникът не е изследвал и не се е позовал изчерпателно и в пълен обем на фактическата обстановка по случая и наличните строителни книжа, на забавеното и неприключило понастоящем разглеждане на инвестиционния проект в техническа/работна фаза. Не била спазена изискуемата от закона форма, а именно не били изложени мотиви. Заповедта не била и съответна на целта на закона, а целяла единствено възпрепятстване правото на собственост и реализацията на инвестиционната инициатива на жалбоподателката.

Претендира се присъждането на направените разноски, вкл. адвокатско възнаграждение /без по делото е да представен договор за правна помощ и/или страната да е била представлява от адвокат/ и държавна такса.

С жалбата също така е направено искане инцидентно да бъде установена и прогласена нищожността на Заповед № СОА17-РД09-622/19.06.2017г. на кмета на Столична община.

В съдебно заседание изложеното в жалбата и направеното с нея искане се поддържат лично от жалбоподателката.

Ответникът по оспорването, редовно и своевременно призован, не се явява и не се представлява в съдебно заседание. В писмен отговор на жалбата, представен с административната преписка, намира същата за неоснователна.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, като се запозна с изложеното в жалбата и приложените по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд индивидуален административен акт, от лице, което е негов адресат и което е неблагоприятно засегнато от него, в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, с оглед обстоятелството, че оспорената заповед е съобщена на 19.08.2019г., а жалбата срещу нея е заведена в деловодството на съда на 28.08.2019г.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт освен на основанията, сочени от оспорващия и на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в изискуемата писмена форма, при правилно приложение на материалния закон и в съответствие с целта му.

Със заповедта, макар и непрецизно формулирано в диспозитива, административният орган е отказал одобряването на технически проекти за строеж „Жилищна сграда с търговска част“ в УПИ III-458, кв.34, м.“В. – ВЕЦ С.“, а не разглеждане по същество на подаденото заявление от жалбоподателката за одобряване на проекта. Съгласно разпоредбата на чл.145, ал.1, т.1 ЗУТ техническите или работните инвестиционни проекти се съгласуват и одобряват от главния архитект на общината (района). В случая оспорената заповед е издадена от главния архитект на Район „Л.“-СО, който черпи правомощията си за това освен от посочената правна норма, и от т.7.14. на Заповед № РА50-395/14.06.2017г. на главния архитект на СО, изменена и допълнена с негова Заповед № РА50-367/09.05.2018г. за предоставяне на правомощия на други длъжностни лица в общинската администрация /публично достъпни на официалната интернет страница на Направление „Архитектура и градоустройство“ на СО, на адрес: <https://www.sofia-agk.com/>. Предвид това съдът приема, че оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган, в кръга на неговите правомощия.

Спазено е изискването за форма на административния акт, регламентирано в чл.59 АПК, доколкото в специалния приложим закон – ЗУТ, не се съдържат особени изисквания към формата и съдържанието на акта. В оспорената заповед е посочено наименованието й, органът, който я е издал, адресата на акта, фактическите и

правните основания за издаването ѝ, което е предпоставка за упражняване на контрол за законосъобразност. Обратно на твърденията на жалбоподателката, в оспорения административен акт са изложени всички относими към случая обстоятелства като предвид направената констатация за липса на действащо /валидно/ разрешение за строеж в идейна фаза, обсъждането на всички образувани за имота преписки във времето е ненужно като неотнормимо към предмета на подаденото от нея заявление.

Не се установяват допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и да мотивират отмяната на акта само на това основание. Правилно е приложен и материалният закон.

Не е спорно и от доказателствата по делото – Нотариален акт за продажба на недвижим имот № 179, том I, рег.№ 1501, дело № 141/2006г. /л.82 по делото/, се установява, че жалбоподателката е собственик на поземлен имот, находящ се в [населено място], Район „Л.“, ул.“453“, съставляващ имот пл.№ 458 от кв.34 по плана на [населено място], м.“В. – ВЕЦ С.“.

Със Заповед № РД-09-50-799/04.07.2007г. на главния архитект на С. за територията, в която попада имотът на жалбоподателката е одобрен регулационен и застроителен план. По този план за имота на Л. е отреден УПИ III-458, кв.34, ъглов, граничещ с новопредвидена улица, предмет на плана, одобрен с Решение № 44 по Протокол № 24/30.03.2001г. на СОС. С договор за дарение на поземлен имот, сключен между жалбоподателката и СО, тя е дарила на общината реална част от притежавания от нея имот с площ от 33 кв.м, която съгласно действащия ПУП попада в [улица].

От жалбоподателката на 06.02.2008г. с вх.№ АБ-94-Т-6 е подадено заявление за одобряване на идеен инвестиционен проект /л.89-92/. От главния архитект на района, на основание чл.142, ал.6, т.1, чл.144, чл.145 и чл.148, ал.4 ЗУТ и Решение по т.2 от Протокол № 4/30.05.2008г. на РЕСУТ при Район „Л.“-СО, въз основа на одобрения идеен проект, е издадено Разрешение за строеж № 113/04.06.2008г. /л.81 по делото/, влязло в сила на 19.06.2008г.

На 21.08.2008г. е съставен Протокол за откриване на строителна площадка и определяне на строителна линия и ниво – приложение № 2, образец 2 от Наредба № 3 от 31 юли 2003г. за съставяне на актове и протоколи по време на строителството, а на 25.08.2008г. е заверена и заповедна книга за строежа /л.23 и сл. по делото/.

Планът, одобрен с Решение № 44 по Протокол № 24/30.03.2001г. на СОС, съгласно изложеното в жалбата на л.28 и сл., е оспорен от М. Д. Х. и Б. И. Х.. С Решение от 17.08.2009г., постановено по адм.д. № 1077/2003г. по описа на СГС, влязло в сила на 17.06.2010г., решението на СОС е отменено в частта, с която е одобрена улична регулация относно предвидената [улица], м.“В. – ВЕЦ С.“. Х. са оспорили и издаденото на жалбоподателката разрешение за строеж като жалбата им е отхвърлена със Заповед № ДК-04-04/18.10.2008г. на началника на Столична РДНСК.

Със Заповед № РД-19-21/24.11.2008г. на директора на Дирекция „Контрол по строителството“, СО е наредено незабавно спирането на всички видове строителни и монтажни работи на строеж „Жилищна сграда с търговска част“ в УПИ III-458, кв.34, м.“В. – ВЕЦ С.“, с изключение на укрепителните работи поради констатациите, че изкопът в имота с дълбочина 4м, обхващащ цялата му площ, не е укрепен, което е довело до свличане на земни маси.

Със Заповед № РА-20-81/08.12.2017г. на директора на Дирекция „Общински строителен контрол“ на основание чл.196, ал.2 ЗУТ е наредено на жалбоподателката да засипе съществуващия в имота ѝ изкоп, който е застрашен от самосрутване,

създава условия, застрашаващи живота и здравето на гражданите и не може да се поправи или заздравя. Заповедта не е оспорена от Л., тя е поискала от съда единствено спиране на изпълнението ѝ, което искане е оставено без разглеждане с Определение № 630/26.01.2018г., постановено по адм.д. № 932/2018г. по описа на АССГ. Определението е оставено в сила с Определение № 3052/12.03.2018г., постановено по адм.д. № 2883/2018г. по описа на ВАС.

С молба, заведена в Район „Л.“-СО с вх.№ РЛЦ16-АП00-167-[31]/09.04.2019г. /л.71-72 по делото/, жалбоподателката е поискала одобряване на технически/работни проекти за строеж „Жилищна сграда с търговска част“ в УПИ III-458, кв.34, м.“В. – ВЕЦ С.“.

Последвало е издаването на оспорената заповед, видно от мотивите на която, към датата на подаване на заявлението издаденото Разрешение за строеж № 113/04.06.2008г. е загубило правното си действие, тъй като строежът не е завършен в релевантния 5-годишен срок, не е презаверено, съответно одобреният инвестиционен проект в идейна фаза също е загубил правното си действие, а отсъствието на действащо разрешение за строеж и одобрен проект в идейна фаза е пречка за одобряване на техническия проект.

Тези изводи на административния орган са съответни на материалния закон. Разпоредбата на чл.142, ал.1 ЗУТ гласи, че инвестиционните проекти подлежат на съгласуване и одобряване и са основание за издаване на разрешение за строеж. Според чл.152 ЗУТ разрешението за строеж се издава за целия строеж /ал.1/ или за отделни етапи (части) на строежите, които могат да се изпълняват и използват самостоятелно, а за жилищните сгради и за отделни етажи от сградата - при условие, че се завършва архитектурно-пространственото и фасадното оформяне на всеки етап от строителството /ал.2/.

В настоящия случай след първоначално подаденото заявление от 06.02.2008г., жалбоподателката е подала и последващо заявление - приложение, датирано от 23.06.2008г. /л.87-88/ за одобряване на технически и работен проект. По делото няма доказателства и не се твърди от страните този проект да е одобрен. Няма доказателства и не се твърди жалбоподателката да е оспорила мълчалив отказ за одобряване на технически и работен проект. Разрешението за строеж от 2008г. е издадено в условията на чл.152, ал.2 ЗУТ – за отделен етап от строителството, въз основа на одобрения идеен инвестиционен проект.

Според чл.153, ал.2 ЗУТ разрешението за строеж губи правно действие, когато: 1. в продължение на три години от влизането му в сила не е започнало строителството; 2. в продължение на 5 години от започване на строителството не е завършен грубият строеж, включително покривът на сградите; 3. в продължение на 10 години от започване на строителството на елементи на техническата инфраструктура то не е завършено или не е завършен грубият строеж, включително покривът на сградите за обектите по чл.137, ал.1, т.1 и 2, за националните обекти, за обектите с национално значение и за обектите с първостепенно общинско значение. За начало на строежа, според нормата на чл.157, ал.1 ЗУТ, се счита денят на съставяне на протокола за откриване на строителна площадка и определяне на строителна линия и ниво, а когато такъв не се изисква - датата на заверка на заповедната книга.

В конкретния случай, както се установи по делото, разрешението за строеж е влязло в сила на 19.06.2008г. Строителството по него е започнало в срока по т.1, видно от съставения протокол от 21.08.2008г. за откриване на строителна площадка и определяне на строителна линия и ниво, но не е завършено в срок от 5 години от

започването му, за което свидетелства издадената Заповед № РА-20-81/08.12.2017г. на директора на Дирекция „Общински строителен контрол“, с която на основание чл.196, ал.2 ЗУТ е наредено на жалбоподателката да засипе съществуващия в имота ѝ изкоп.

Предвид това, независимо от различните действия във времето редакции на разпоредбата на чл.153 ЗУТ, правилен е изводът на административния орган, че към момента Разрешение за строеж № 113/04.06.2008г., издадено от главния архитект на Район „Л.“-СО е изгубило правно действие. Този извод следва от обстоятелството, че след изтичане на 5-годишния срок и при незавършване на грубия строеж жалбоподателката не е направила искане за презаверяване на разрешението за строеж, респ. липсват данни и твърдения за това, в 1-годишен срок, в какъвто смисъл е разпоредбата на чл.153, ал.3 ЗУТ в редакцията към ДВ, бр.82 от 26 Октомври 2012г., действала към момента на изтичане на 5-годишния срок, което води до изгубване правното действие на одобрения инвестиционен проект в идейна фаза. Правилно предвид това, административният орган се е позовал и на разпоредбата на чл.141, ал.9 ЗУТ, постановяваща, че съгласуването на идейния проект е основание за продължаване на проектирането в следващи фази.

Действително като доказателство по делото е прието заявление от жалбоподателката с искане до главния архитект на района за презаверяване на разрешението за строеж /л.57 по делото/. Същото обаче е без входящ номер, от него не може да се установи дори дали въобще е било подадено. В случай, че е било подадено, по него няма произнасяне, съответно данни за това и/или за обжалване на мълчалив отказ на компетентния орган.

Изложеното обосновава извод за незаконосъобразност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

За пълнота на изложението следва да се посочи, че косвеният съдебен контрол, регламентиран в разпоредбата на чл.17, ал.2 ГПК, е институт, който намира приложение само в гражданския процес, който има за предмет именно само граждански правоотношения, спрямо които един административен акт е възможно да представлява факт с правно значение. Аналогична разпоредба в процесуалните закони в областта на административното право и процес не е налице, защото възможността за съдебен контрол за действителност на административните актове е предвидена изрично в чл.149 АПК и е обвързана с определен срок, след изтичането на който административният акт се стабилизира, с оглед последиците му за гражданскоправния оборот. В този смисъл съдът не дължи произнасяне по искането на жалбоподателката за инцидентно установяване в настоящото производство и прогласяване нищожността на Заповед № СОА17-РД09-622/19.06.2017г. на кмета на Столична община, с която са предоставени правомощия на директора на Дирекция „Общински строителен контрол“, още повече, че същата няма отношение към предмета на спора.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Теменужка М. Л. срещу Заповед № РЛЦ19-РА-066/12.08.2019г. на главния архитект на Район „Л.“-СО.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от

съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: